

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מ.א. 491600

טוראי נעים דוד דינו ז"ל

בן לידיה ויעקב

נולד בלוב

ב-כ"ט בחשוון תש"ה, 15/11/1944

התגייס ב-2.1963

התגורר בירושלים

נפל בפעילות מבצעית

ב-כ"ג באלול תשכ"ז, 28/9/1967

שרת בחיל התותחנים

יחידה: 872

מקום נפילה: אזור תעלת סואץ

באזור: סיני ותעלת סואץ

נקבר בתל אביב - קרית שאול

אזור: 1, חלקה: 3, שורה: 3, קבר: 9.

הותיר אם, אחים ואחיות

טוראי נעים דוד ז"ל
בן 23 בנפלו

קורות חיים

דוד ("דינו"), בן יעקב ולידיה, נולד ביום כ"ט בחשוון תש"ה (15.11.1944) בטריפולי שבלוב. בגיל ארבע הגיע לארץ עם משפחתו בת תשע הנפשות. גלגולי הקליטה בארץ החלו בחיפה ונסתיימו ברחובות; שם קיבל את חינוכו היסודי.

ההורים התפרנסו מחנות המכולת הקטנה שפתחו אך הגורל התאכזר להם ואבי המשפחה מת באופן פתאומי. "עליית הנוער" רצתה להקל על המשפחה וקיבלה תחת חסותה, כחניכי חוות הנוער הציוני על-שם גולדשטיין בירושלים, את הבת הגדולה ואת אחד האחים יחד עם דויד. חינוכו של דויד במסגרת החברה נטע בו אחריות מיוחדת כלפי הזולת. במיוחד הכיר בחשיבותה של עבודה יוצרת לטובת המדינה. עצמאותו ותקיפותו התבלטו עוד מגיל צעיר ובמשך השנים שדויד בילה במוסד הוכיח גם כושר מנהיגות בעמדו בראש החבורה. אציל היה דינו, רגיש ובעל נטיות מיוחדות לדברי אמנות - לציור ולגילוף בעץ. מחנכיו ניבאו לו עתיד מזהיר.

בהגיע גיל-הגיוס בפברואר 1963 גוייס דויד לצה"ל וצורף לחיל-השריון ואת שירותו הצבאי מילא בנאמנות והשתתף בכל קריאה ובכל מקרה שבו נדרש. הוא היה חייל למופת במלאו כל תפקיד שהוטל עליו במסירות ובנאמנות. היה יוצא לשירות-מילואים אחרי שחרורו והמשיך לפעול בהצטיינות.

ביום כ"ג באלול תשכ"ז (28.9.1967) נפל דויד בקרב באזור תעלת-סואץ בעת הפגזת האויב על ידי ארטילריה מצרית.

הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בקרית שאול.

אלבום הנצחה לזכרו של
טוראי דוד (דינו) נעים ז"ל

נפל בכ"ג באלול תשכ"ז, 28.9.1967

חוות הנוער הציוני
ירושלים

נערך ע"י התלמידים: אלה רפפורט | ארסני בלגולה | יוליה טקצנקו | רון זיקוב | יונתן גרובובסקי | יעל יופה
בסיועה של: רחל רונס

- 5..... דוד (דינו) נעים
- 6..... דבר התלמידים
- 7..... ילדות

מכתב לדינו

באחד מימי ראשית שנת 2013 קיבלתי טלפון מפתיע מאדם בשם דוד טרבלסי, שהציג עצמו כחבר שלך מפנימית חוות הנוער בירושלים.

דוד סיפר לי ש"יד לבנים" בשיתוף תלמידים מבתי ספר שונים בארץ וביניהם פנימית עליית הנוער בירושלים עושים פרויקט הנצחה לחללי מערכות ישראל והשנה עושים פרויקט הנצחה לך ורוצים להפגש איתנו בני המשפחה כדי לשמוע עליך.

השיחה הזאת גרמה לי להתרגשות גדולה מאד אך גם לעצב רב. עצב על שלא הכרנו אותך מספיק כדי לספר.....

פתאום הבנתי שחיית רק 22 שנה, שמתוכם גדלת והתחנכת 7 שנים בפנימיה. מגיל 10 עד 17, רחוק מהבית והמשפחה, משפחה שחלקה הגדול היה אף הוא מפוזר במוסדות ובקיבוצים, מלבדי ומלבד ציון, שני אחיך הקטנים בני ה-3 וה-7 שנשארו בבית עם אמא.

חזרת הביתה לפני גיוסך בגיל 17 ובשנה הזאת עד גיוסך, זכיתי להכירך. הייתי בת 10 כאשר חזרת הביתה מהפנימיה, ילדה קטנה, אך שנה זאת זכורה לי היטב והיתה מאד משמעותית בחיי. היית לי כמו אבא (שלא היה לנו), לקחת על עצמך אחריות על חינוכי, דאגת שאחזור הביתה מהלימודים, וכשלא חזרתי הלכת לחפש אותי אצל החברות. דאגת שאכין שעורים ואלמד למבחנים. בזכותך השנה הזאת היתה עבורי שנת למודים מוצלחת. היית דמות סמכותית ומחנכת לי ולאחי ציון.

חלפו 46 שנים מאז נפלת ולי נותר רק לדמיין איך חיי וחיי משפחתנו היו נראים אם היית חי ביננו יותר שנים ...

באהבה ובגעגועים
אחותך הקטנה שושי

דוד (דינו) נעים

בן יעקב ולידיה. נולד ביום כ"ט במרחשוון תש"ה (15.11.1944) בטרופולי שבלוב. בגיל ארבע הגיע לארץ עם משפחתו בת תשע הנפשות. גלגולי הקליטה בארץ החלו בחיפה ונסתיימו ברחובות; שם קיבל את חינוכו היסודי. ההורים התפרנסו מחנות-המכולת הקטנה שפתחו, אך הגורל התאכזר אליהם, ואבי-המשפחה נפטר באופן פתאומי.

"עליית הנוער" רצתה להקל על המשפחה וקיבלה תחת חסותה, כחניכי חוות הנוער הציוני על-שם גולדשטיין בירושלים, את הבת הגדולה טינה ואת אהרון אחיו יחד עם דוד. חינוכו של דוד במסגרת החברה נטע בו אחריות מיוחדת כלפי הזולת. במיוחד הכיר בחשיבותה של עבודה יוצרת לטובת המדינה.

עצמאותו ותקיפותו התבלטו כבר מגיל צעיר, ובמשך השנים שדוד בילה במוסד הוא הוכיח גם כושר מנהיגות, בעמדו בראש החבורה. אציל היה דוד, רגיש ובעל נטיות מיוחדות לדברי אמנות – לציור ולגילוף בעץ. מחנכיו ניבאו לו עתיד מזהיר. בהגיע גיל-הגיוס, בפברואר 1963, גויס דוד לצה"ל וצורף לחיל-השריון.

את שירותו הצבאי מילא בנאמנות, והשתתף בכל קריאה ובכל מקרה שבו נדרש. הוא היה חייל למופת, במלאו כל תפקיד שהוטל עליו במסירות ובנאמנות. לאחר שהשתחרר, היה יוצא לשירות מילואים והמשיך לפעול בהצטיינות. ביום כ"ג באלול תשכ"ז (28.9.1967) נפל דוד בקרב באזור תעלת-סואץ מארטילריה מצרית בעת הפגזה. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בקרית שאול.

דבר התלמידים

בהתחלה, כששמעתי על הפרויקט, הבנתי את חשיבותו, אך חשבתי שאין לנו מספיק זמן לזה, ושאוּלי קבוצה אחרת תעשה את זה טוב יותר...
במפגש הראשון גילינו יותר פרטים על הנופל ועל הפרויקט, וכבר הסתקרנתי ורציתי לקחת בו חלק ולהשקיע למרות הקשיים.
הרגע הכי מרגש עבורי היה הפגישה עם אחותו של דינו, שושי, בפתח תקווה. מפגש זה היה מלא בהתרגשות, בסיפורים נפלאים, במעט דמעות ואפילו בקצת צחוק: אחרי המפגש הרגשתי שאני מכירה את דינו טוב יותר, ובמקום כלשהו הצלחתי להתחבר לאדם שמעולם לא הכרתי.
מבחינתי, הפרויקט היה חוויה אחת גדולה עם חשיבות עצומה! מאוד נהניתי ממנו, ואני מקווה שהוא ימשיך להתקיים גם בשנים הבאות.

יוליה טקצנקו

תמונה משפחתית בזמן העלייה לארץ דינו בידי אביו

שמעתי סיפורים רבים על דינו (דוד) מאחותו שושי, היא הכירה אותו בזמנים ששהה בבית לפני גיוסו.

כשפגשתי את שושי היא הייתה נחמדה, היא קיבלה אותנו יפה. היא סיפרה לנו על דינו, ולמרות שהיה לה קשה קצת לדבר, בכל זאת פתחה את לבה ושיתפה אותנו בזיכרונותיה ממנו, בסיפורים על העזרה שקיבלה ממנו ובסיפורים ששמעה עליו.
שושי סיפרה לנו על זיכרון אחד שהתחברתי אליו במיוחד. לילה אחד, כשדינו היה בבית, הוא עזר לשושי אחותו להתכונן למבחן בהיסטוריה. בזכות זה, היא סיפרה, היא קיבלה בפעם הראשונה ציון גבוה. זה קרה רק בזכותו!

יעל יופה

ילדות

דינו נולד בטריפולי שבלוב. בשנת 1949 עלה לארץ עם משפחתו – אבא, אמא ושבעה ילדים, שלושה בנים וארבע בנות, כשהגדולה ביותר בת 14 והקטן ביותר בן שנה. דינו היה בן ארבע בזמן העלייה ארצה. כשהגיעו לארץ השתכנה משפחתו תחילה במחנה מעבר לעולים בבאר יעקב, ולאחר כשנה עברה למעברה בפרברי רחובות ושוכנה באוהל.

על מנת לפרנס את המשפחה פתח האב חנות מכולת במעברה. בשנת 1952 נולדה בת נוספת. למרבה הצער, כשנה לאחר מכן נפטר האב בגיל צעיר ממחלה. בשנת 1956 עברה המשפחה לבית קבע ברחובות. אם המשפחה נאלצה לעבוד במכולת במקום האב ובמקביל לעבוד בתפירה בכדי לפרנס את המשפחה, דבר שלא היתה מורגלת בו. בכדי להקל על האמא פוזרו חמישה מהילדים בפנימיות ובקיבוצים.

בגיל עשר נשלח דינו לחוות הנוער הציוני שבירושלים על שם ישראל גולדשטיין. החיים בפנימייה לא היו פשוטים. בזמן הקמת המדינה אזור הפנימייה היה ערבי, והגבול שחילק את ירושלים בין ריבונות ישראלית לריבונות ירדנית עבר קרוב לפנימייה. ישראל גולדשטיין, מייסד המקום, קיבל כעשרה בתים נטושים וסגר את כל האזור. מוצאם של התלמידים היה משתנה בהתאם לעליות שהגיעו באותה תקופה לארץ. דינו היה חבר בקבוצת "רעים", שרוב חבריה עלו מצפון אפריקה. בקבוצה היו כשלושים חברים, בנות ובנים.

ילדי המשפחה: דוריס, דיאנה, ג'וליה, אהרון, דינו וציון

המציאות לא הייתה פשוטה. לא הייתה הסקה לחמם את המגורים ואת כיתות הלימוד. בנוסף לכך, רק פעם בשבוע היו מים חמים למקלחת. בכל ערב היו מודיעים איזו קבוצה רשאית להתקלח באותו היום.

רק שלוש פעמים בשנה היו נוסעים לביקור בבית: בחנוכה, בפסח ובחופש הגדול. לאחר החופשות התלמידים היו חוזרים מוקדם, בכדי לבחור את המזרן הכי פחות קשה, שיש בו קש רך יותר. לאירועים מיוחדים היו מקבלים חולצה כחולה ומכנסי חאקי. בגדים אלו נקראו "בגדי המלכה". מיד לאחר האירוע אספה אותם ההנהלה. הלימודים לא היו מרכז החיים. מרבית הזמן היו התלמידים עובדים. דינו למד ביחד עם קבוצה של עשרה חברים, שבה הם קיבלו תגבור בלימודים. לכבוד הקבוצה הקימו כיתה חדשה – כיתה ט'3.

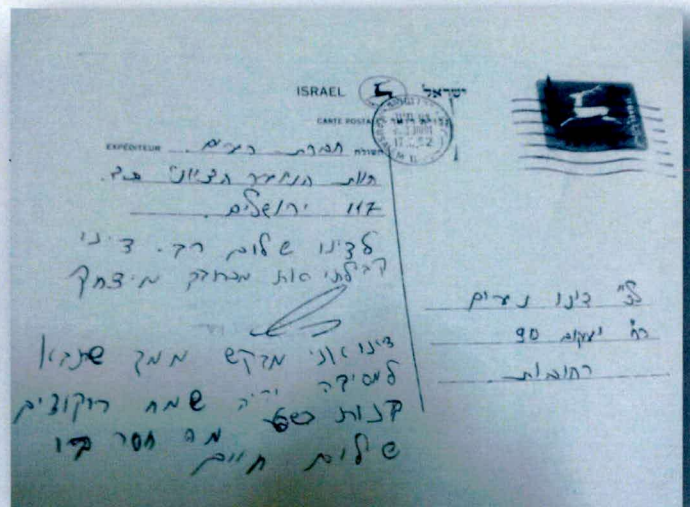
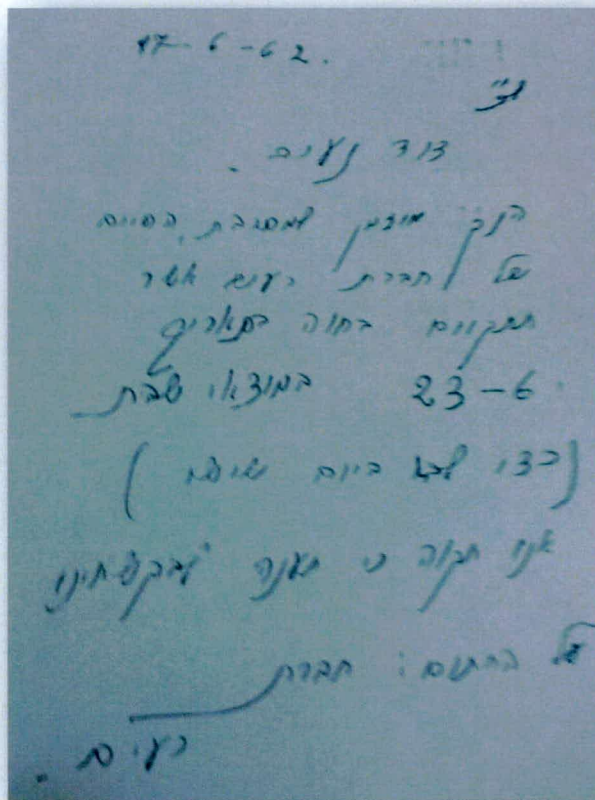
בכל שנה יצאה קבוצת "רעים" לחודש עבודה בקיבוץ, ובתמורה לכך היו חבריה מקבלים מהקיבוץ משאית לכמה ימים, לצורך טיול שנתי.

באחד הטיולים השנתיים, כאשר נסעו למצדה וכל הקבוצה עלתה דרך שביל הנחש, דינו וחברו חיים החליטו ללכת בדרך-לא-דרך ולהיפרד מהקבוצה. בדרכם מצאו צינור מים ולצדו תהום. בכדי לא להחליק הורידו את נעליהם והלכו על הצינור. לאחר שחזרו לקבוצה נענשו על כך שפרשו מהקבוצה וישבו כל הלילה לקלף תפוחי אדמה במטבח.

בערבי שישי הייתה מסיבת ריקודים. הגיע נגן אקורדיון, וכולם רקדו יחד ריקודי עם שונים. לפני מסיבות אלו הייתה ארוחת ערב, אך הבנים לא היו מגיעים אליה כי היו צריכים להתלבש ולהתארגן. הבנות היו מביאות להם לחדר את האוכל. בכל שבוע היה זה אותו האוכל: אורז, אפונה, גזר וקצת בשר. אפשר להתרשם ממכתביו של דינו עד כמה היו אירועי יום שישי מרכזיים בחיי התלמידים ועד כמה הם ציפו להם. באופן קבוע, בכל יום שישי בלילה, היו מתחמקים למטבח ולוקחים חתיכת עוגה וקנקן עם מיץ פירות.

חברו הטוב של דינו בקבוצה, חיים צרפתי, מספר כי הם היו מתחלקים בכול וידעו הכול אחד על השני. כשדינו היה מגיע לבניין, היו שומעים תחילה את קולו הצרוד אך הרם. תמיד היה מחייך, חברותי ותוסס. כדי להרים פרויקטים שלמים, היה צריך לגייס חניכים רבים לעזור ותמיד אלה שעזרו היו חיים ודינו. חיים היה יתום והגיע לארץ חסר כול. לדינו היה סוודר אחד ירוק, שהיה תמיד נותן לחיים, כאשר היה לו קר. סיפור נוסף שסיפר חיים חברו היה על האבוקדו הראשון שטעם בחייו, בזכותו של דינו, שהביא לפנימייה אבוקדו באחת מהפעמים בהן חזר מביקור בביתו שברחובות.

הזמנה שקיבל דינו למסיבת הסיום בחווה

תמונות מבר המצווה של דינו אצל הסבתא ברמת גן.

דינו עם אמו וסבתו.

באחד הביקורים אצל אחיותיו (דוריס וג'וליה) בקיבוץ, רכב דינו על סוס ונפל. כתוצאה מכך נחבל בראשו ונחבש, אך לא התלונן על כך אף פעם.

ביחד עם חברו איציק כהן, גידל דינו יוני דואר בשובך מיוחד. גם לאחר סיום הפנימייה בנה ליד ביתו שובך יונים גדול.

הקשר ליונים אצלי את המצב נמצא בימים אלה
 סגור הלכן סוף ה" ערבי העולם, הקצו אצלו אולם
 השלם וחיילי המצב שכן לוחמי אולם קיבוץ בעת
 אין לי יונים (הוקר אצל המבולעים רח"ק יש לי קיבוץ
 אצל הם הקשו מיום בקראן לי השקן לספר פאון
 לי מה לומר להם 'יחיו יחיו ולא אצ מה אצ אספה
 להם שלם לקיבוץ ננו את סולם לק עם הסווי
 אפילו שאין יתר לקרא מה במצב עם את מסרת
 כל אלה אצו בקשה להם הפך אצל רק אצ
 שבת לא הקנה, אק און מה לסלם אין זמן כלל בליו
 יא.

אין אסוף את אספתי באותה הצורה, והכל נעשה
 מסור שקל המון לקל העשפה אצל כל אחת
 בשמו ולא לספר יחז.

אין מקור לכתוב בקבלה בינו אצו
 לי אצל הביב הביב אולי אוכל לדוא אצל כן
 אצו.

להתבאר

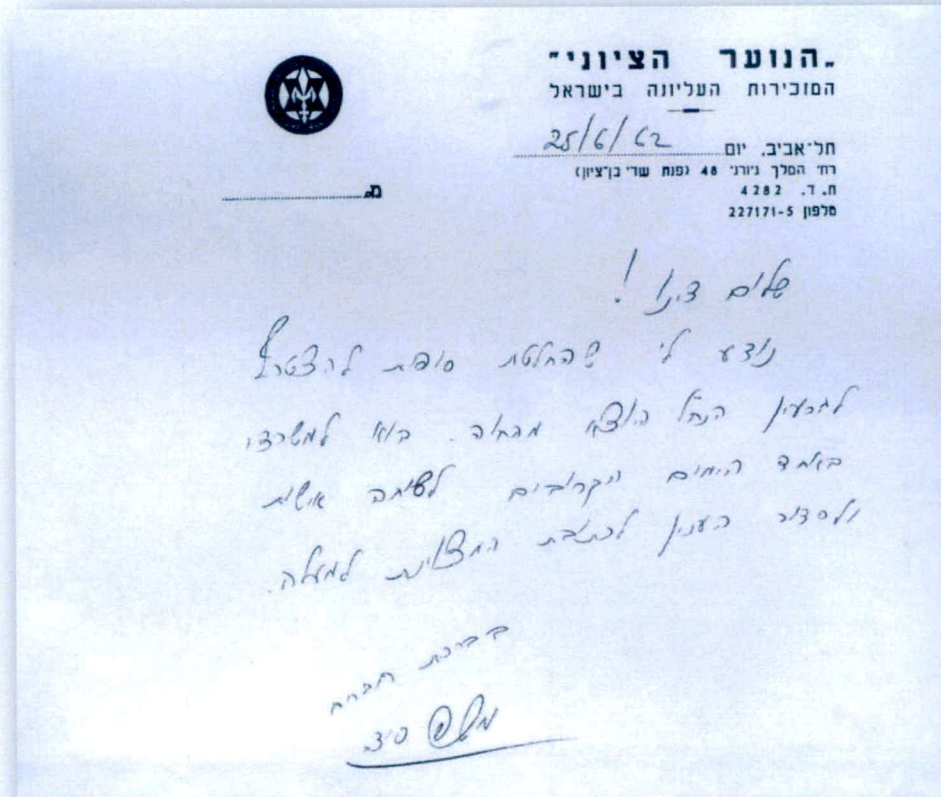
יחיו

איציק

במכתבים בין איציק לדינו לאחר סיום תקופת הלימודים בפנימייה באות לידי ביטוי ההתעניינות ביונים שנשארו בחוות הנוער והדאגה להן: "בקשר ליונים אצלי אז המצב נואש כמעט לגמרי, הזכר הלבן הופל ע"י ערבי במקלת, הזברן(הסבר?)!! אכלו אותו חתולים. ראיתי בבירור שהן טורפות אותו. בקיצור, כמעט ואין לי יונים (העיקר, את הגדולים - הזוג - יש לי, אבל הם בקושי חיים. קר, ואין לי חשק לטפל ואין לי מה לתת להם, יחיו - יחיו, ולא - אז מה אני אעשה להם? שילכו לקיבניני!!!..."

בחווה היו להם הרבה פנטזיות – איפה יהיו? מה יעשו בעתיד? היכן ישרתו בצבא? המחנכת יעל שאלה אותם היכן הם רואים את עצמם בעוד כ-20 שנה, וכל אחד חשב לעצמו וכתב. החבורה החליטה שילכו יחד לצנחנים, אך דינו, ללא הסבר, החליט לאחר סיום הפנימייה להתגייס לתותחנים, בשונה מקבוצתו וחבריו שהלכו לנח"ל, כפי שתכנן אף הוא מראש. מסיבה לא ברורה שינה את החלטתו.

”שלום דינו!”

**נודע לי כי החלטת סופית להצטרף לגרעין הנחל היוצא מהחווה. בוא למשרדי באחד
הימים הקרובים לשיחה אישית ולסידור העניין לכתובת המצורפת למעלה.
בברכת חברים**

משה סידר.”

חות הנוער הציוני

ע"ש דר. ישראל נולדשטיין

13.2.1962

דרום ירושלים

טל. 3554-תד. 117

לכל המעוניין בדבר

א ש ר

הננו מאשרים בזה כי הנוער דוד נעים
התחנך במוסדנו החל מתאריך 16.11.1955 עד ל 13.2.62

הנ"ל למד בבית ספרנו העל יסודי בכתה ט',
כן למד שנתיים בבית הפלאכה הליסודי שלנו למתכת.

בכבוד רב,

חות הנוער הציוני
ע"ש ד"ר ישראל נולדשטיין
ירושלים

אישור סיום לימודים בחוות הנוער הציוני

בזמן שלמד בחווה, במשך שירותו בצבא ובמהלך החיים שלאחר מכן, תמיד היו סביבו חברות לרוב. במכתבים שהשאיר אחריו ניתן לראות את אהבת הבנות אליו ואת נפשו היצירתית והרומנטית.

4.2.63

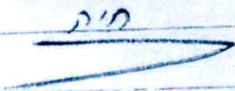
טוב! טוב! טוב!

זה טוב ימים
 לנסות את אחיזה כשלישי מאז, אך אמת
 גם את ה... לא יפני...
 ה... א... א...
 א... א... א...
 ה... א... א...

טוב! את אבק...
 חיי אלה טובים.

טוב אסיה...
 שבויתך (אמרה)...

טוב אסיה...
 שבויתך (אמרה)...

"לדוד אהובי שלום! זה כמה ימים יושבת אני ומחכה לתשובה ממך, אך מכתב ממך אין אני מקבלת. לא ידעתי שתאכזב אותי בצורה כזאת. כל הלילות אני לא יושנת וחושבת רק עליך, מתי יגיע הרגע שאוכל להתבונן בפרצופך היפה שהקסים אותי מאוד, ועיניך השחורות היפות והגדולות.

דוד! אני מבקשת ממך אנא שלח לי תשובה חיובית כי בלעדיך חיי אינם שווים. בזאת אסים בתקווה לקבל מכתב מהיר. מחברתך לעתיד (מקווה) האוהבת אותך ומתגעגעת מאוד."

חיה

דמל קשה לי לספן יתן את כטותי. גל סה
 לכן אנסה לפרש אותם קטק.
 לא נוצר אני להתפאות קצתני אהל ע
 הכדק קנור יצאתי אהנה ככה לא נקלצתי. (חרוזים יפים)
 התפארת עמ כמו שקורה לכל אחד, ומנסיון ואנסיון
 אני יוצר עמ לא כדאי. (העצמת קמאית יוצאות
 המילים יוצאות ברוני ובכלל אין לי מצב רוח לשירים....
 לשירים.

"...רחל קשה לי להסביר לך את רגשותיי בעל פה, לכן אנסה להביע אותם בכתב. לא
 רוצה להתגאות בעצמי, אבל עם הרבה בחורות יצאתי, למצב כזה לא נקלעתי. (חרוזים
 יפים) התפארת פעם כמו שקורה לכל אחד, ומנסיון אני יודע שזה לא כדאי. לעזאזל,
 המילים יוצאות ברוני ובכלל אין לי מצב רוח לשירים...."

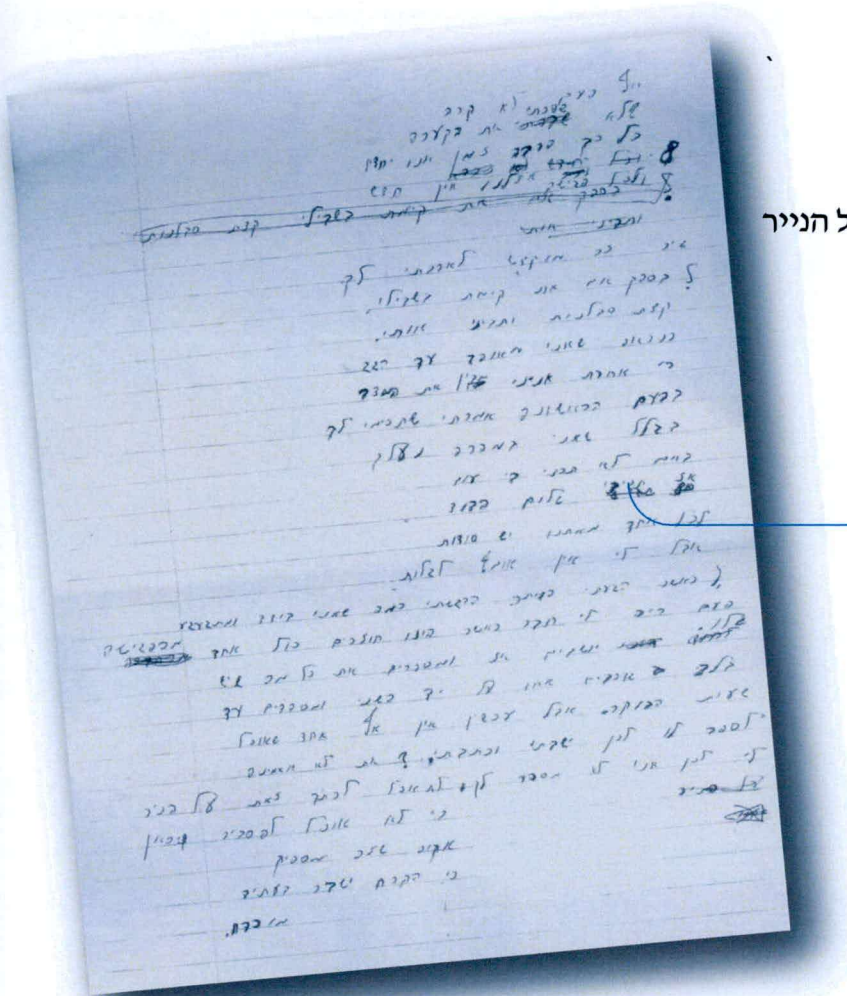

עם שושי חברתו

מכתב נוסף שכתב אך לא נשלח:

שיר זה מוקדש לאהבתי לך.
בספק אם את קיימת בשבילי,
קצת סבלנות ותביני אותי.
כנראה שאני מאוהב עד הגג
כי אחרת אינני מבין את המצב.
בפעם הראשונה אמרת שתשימי לב
בגלל שאני במהרה נעלב.
באם לא תרצי בי עוד
אז תגידי שלום בכבוד.
לכל אחד מאתנו יש סודות
אבל לי אין אומץ לגלות.

כאשר הגעתי הביתה הרגשתי כמה אני בודד ומתגעגע.
פעם היה לי חבר כאשר היינו חוזרים כל אחד מהפגישה
שלו, יושבים אז ומספרים את כל מה שיש לו
בלב. שוכבים אחד ליד השני ומספרים עד
שעות הבוקר. אבל עכשיו אין אף אחד שאוכל
לספר לו לכן ישבתי וכתבתי. את לא מאמינה
לי לכן אני לא מספר לך, לא אוכל לכתוב זאת על הנייר
כי לא אוכל להסביר כאן.
אקווה שזה מספיק
כי הקרח ישבר בעתיד,
מוכרח.

לאורך כל תקופת הצבא והמילואים ובזמן המלחמה קיבל מכתבי תמיכה וגעגועים ממשפחתו.

1.6.67

שלום לך ושלום לכולם

הייתי בחדר שלי, קראתי את המכתב
 שלך, והרגשתי שאתה שואל אותי
 על המלחמה. אני לא רוצה לדבר
 על זה, אבל אני יודע שאתה חושב
 עלי. אני אכתוב לך עוד מכתב
 בקרוב. אהבה גדולה לך ולכל המשפחה.
 אהבה גדולה לך ולכל המשפחה.
 אהבה גדולה לך ולכל המשפחה.
 אהבה גדולה לך ולכל המשפחה.
 אהבה גדולה לך ולכל המשפחה.
 אהבה גדולה לך ולכל המשפחה.
 אהבה גדולה לך ולכל המשפחה.
 אהבה גדולה לך ולכל המשפחה.
 אהבה גדולה לך ולכל המשפחה.
 אהבה גדולה לך ולכל המשפחה.

אני אכתוב לך עוד מכתב בקרוב.

אהבה גדולה לך ולכל המשפחה.

אהבה גדולה לך ולכל המשפחה.

958677	1071	3.3
1778	2102	3.3

6.6.67

דינו היקר אל ש

ילדנו בן // בן 4 שנה ביימאב זכרים ליד
 מקסי היבוי אלמזל ילד בן 2 שנה ולצדדים וורדים
 אם קרפ- עמקאים זה של נהול עצומת אלכס
 ילד זקנה שגמיה עם זה מהי ככף היפסר,
 ילד ברביע ילד זקנה שטלחן פ' אהבה מהי
 מילי' היזקה עם חוצ משהו זכר מהל סיון פ' זלג
 את העלגת אל ציון ב' מאג מוג חצב פ' זלג
 אהבה ילד של שומר כלים עה פ' זלג
 עשה פני ילד עשה כלם דינו משהו אלילי זלג
 היזקה מטני עקב מאק, אקיה סקובאר את החבלי
 והביאה לך תולדה, #
 דינו אסיה פ' סנד ונצחיה חבצ' בה' היפסר
 ובעל ב' פ' היפסר
 מ' זלג

דינו ודוריס

לפני גיוסו, חזר לגור בביתו שברחובות עם אמו ושני אחיו הקטנים שושי וציון. באחד הימים ראה דינו את ציון רוכב על אופניים שאינם שלו. דינו ניסה לברר מהיכן קיבל את האופניים, והבין מתוך דבריו שציון לקח אותם ללא רשות. ביחד עם ציון הלך למשטרה כדי להחזיר את האופניים. המשטרה לא האמינה לסיפורו של דינו והאשימה אותו בגניבת האופניים.

דאגתו לאחים לא פסקה. כאשר גילה באחד הימים שלאחותו שושי עומד להיות מבחן בהיסטוריה, ישב ולמד איתה עד השעות הקטנות של הלילה. שושי מספרת שזו הייתה הפעם היחידה בה הצליחה לקבל ציון גבוה במבחן שניגשה אליו.

חתונה של הדוד, כשדינו במדים

באותו הזמן עסק במלאכות יד שונות, כגון גילוף עץ וגילוף סבון. אהב לעסוק בספורט.

כארבעה חודשים לאחר מלחמת ששת הימים היה דינו בשירות מילואים באזור תעלת סואץ שבסיני. פצצת מרגמה של המצרים פגעה ישירות במוצב בו שירת. דינו נהרג במקום, בן 22 שנה היה בנופלו.

תמונתו האחרונה לפני המוות, על התותח, אוחז בדגם מוקטן של טנק, שבנה בעצמו.

